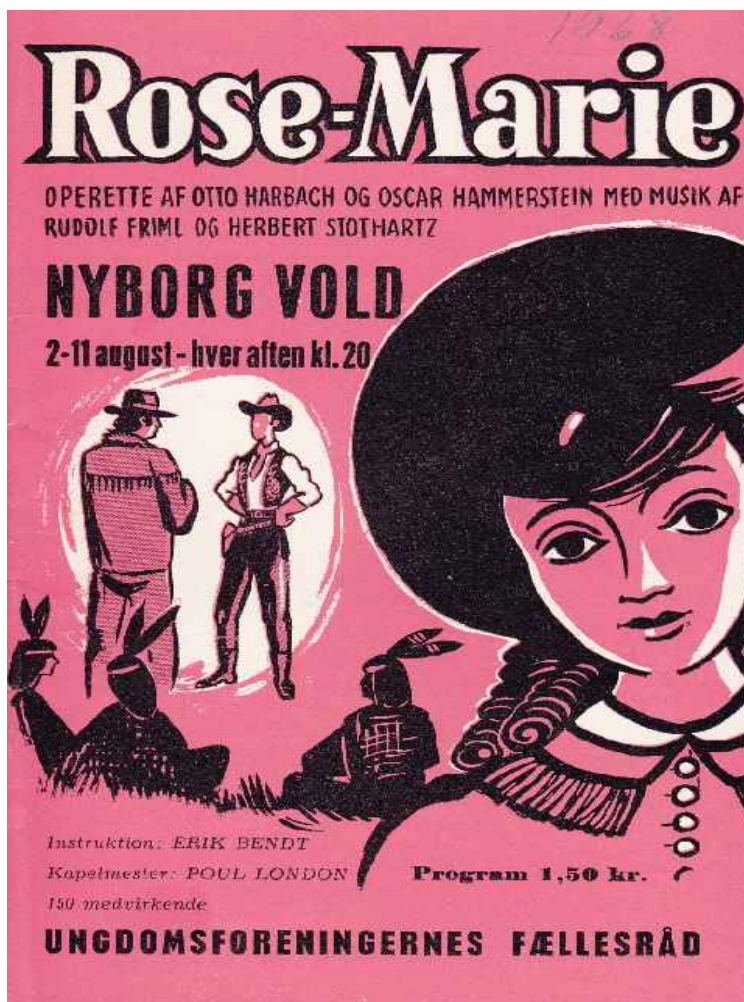

NYBORG VOLDSPILS HISTORIE ÅR FOR ÅR

Redaktion: Kaj og Tove Bonde

(Eventuelle tilføjelser eller ændringer kan sendes til: bonde.kato@mail.dk)

1968

”ROSE MARIE”

OPERETTE I 2 AKTER AF OTTO HARBACH OG OSCAR HAMMERSTEIN

II

MUSIK: RUDOLF FRIML OG HERBERT STOTHART

Instruktør: Erik Bent Svendlund

Dirigent Poul London

Repetitør: Søren Hansen

Korinstruktion: Lisbeth Nielsen

Danseinstruktion: Axel Hansen

Premiere på Broadway i 1924

HANDLING:

Vi befinder os i de Canadiske Rocky Mountains, hvor Rose-Marie arbejder på Lady Jane's hotel. Hun bliver tilbedt af både pelsjægeren Jim Kenyon og slynglen Ed Hawley, som får kastet mistanken for mordet på indianeren Sorte Ørn over på rivalen. Sorte Ørn havde fundet sin kone Wanda sammen med Ed Hawley, og Wanda dræbte sin husbond, da han angreb Hawley.

Hårdkogte Herman, en pelshandler, lokker Wanda til at afgive en tilståelse, så Rose-Mari nu kan gifte sig med Jim, der nu er frikendt for mordet.

Legenden, der præger stykket er følgende:

Mænd plejede her i bjergene at råbe ned i dalen til de piger, de ønskede at gifte sig med.

Rose Marie og en Sergeant Bruce sidder ved bålet ved en sø, da de hører et mystisk og vedholdende råb hen over søen.

"Det er bare en indianer", siger Bruce. De lytter videre og hører fra det fjerne en mystisk kvindestemme, der svarer.

Han fortæller hende, at det er en gammel indiansk legende:

For mange år siden mødtes to elskende fra to forskellige indianerstammer her. Deres familier var fjender, det var en slags Romeo og Julie historie. De blev opdaget og dømt til døden, men deres ånder lever videre. Når en elskende udsender sit kærlighedsråb, giver de to døde indianeres ånder et ekko af det og sender det videre til den, han el. hun elsker.

Rose Marie bliver beruset af legendens skønhed og synger klassikeren "Indian Lovecall", der var præsident Dwight D. Eisenhowers yndlingsang!!!!

ROLLELISTE:

Rose Marie	Mona Hammershøj
Emile, hendes broder	Erling Jørgen Ludvigsen
Edward Hawley, skovejer	Svend Falkenberg
Ethel Brander, hans sekretær	Rita Fjord Petersen
Lady Jane	Alice Søren Hansen
Herman den Hårdkogte	Arne Lundemann
Jim Kenyon	Jack Willadsen
Mrs. Goldworth	Theresa Sørensen
Captain Malone	Helmer Hansen
Sergent Bill	Leif Hansen
Wanda, en ung indianerpige	Lillian Hansen
Sorte Ørn, gift med Wanda	Renè Jensen
Bøffelhorn, halvblodsindianer	Axel Nielsen
Totem	Hans Guldborg

Øvrige: Rødfrakker, guldgravere og pelsjægere, indianere, canadiske damer og herrer.

LØST OG FAST OM FORESTILLINGEN:

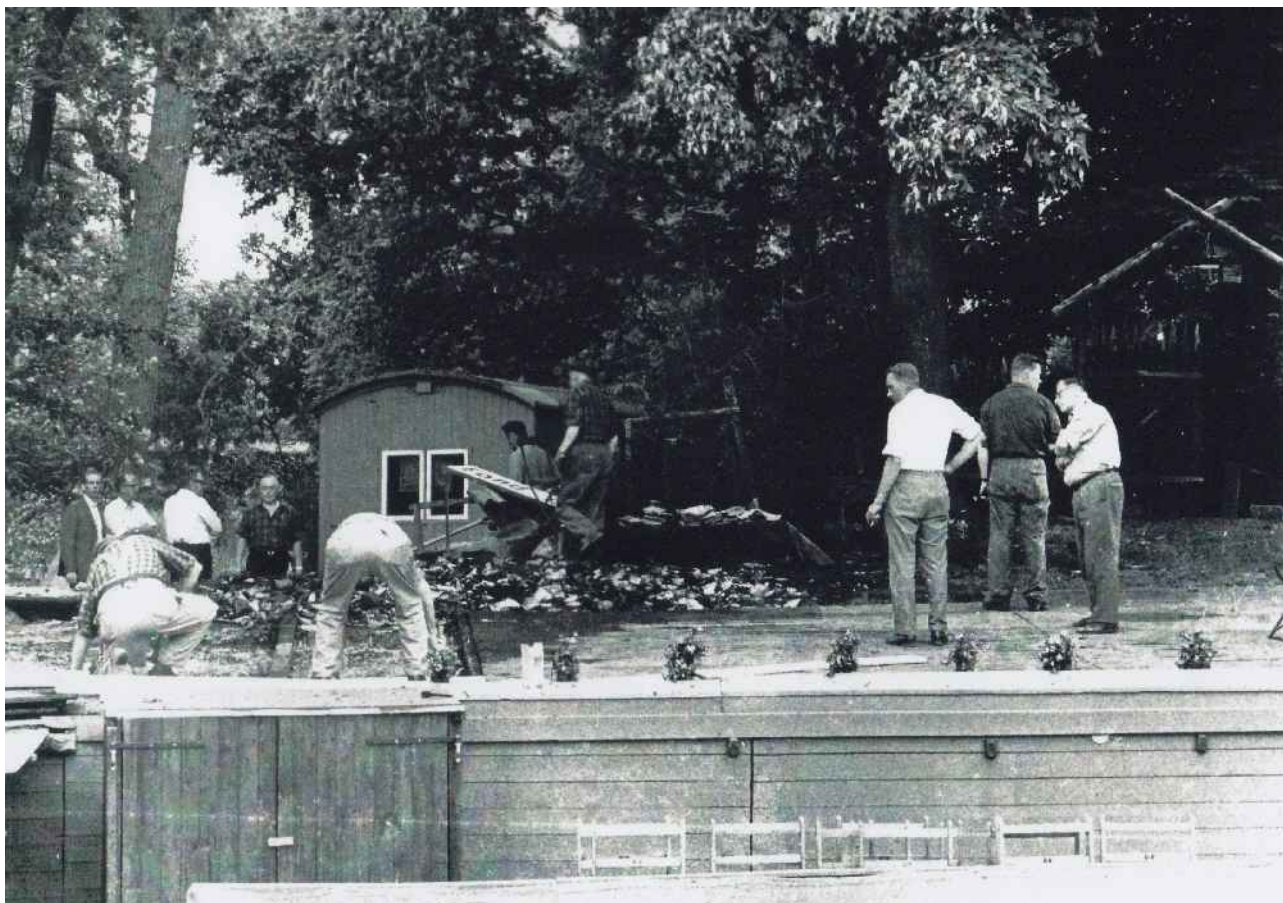
Her i 1968 skete der en katastrofe for Voldspillet!

Om natten efter generalprøven brændte scenen ned, og det hele så sort ud, forestillingen måtte naturligvis aflyses – troede man! Men byens håndværkere kom i stort tal op på volden, og i løbet af dagen lykkedes det faktisk at få genrejst scenen. En kraftpræstation som byen havde stor ære af. Selv borgmesteren, ”den stærke smed” Børge Jensen, kom og gav en hånd med, og bryggeriet Carlsminde, der jo var nærmeste nabo, sendte nogle kasser øl op til de folk, der knoklede på scenen. Selv Georg Nielsens flotte totempæl blev rekonstrueret, dog i flamingo denne gang. ”Men det ses jo ikke, når musikken spiller”, som Georg udtrykte det.

Det blev en ”brandgod” premiere, og dirigenten Poul London blev modtaget med et øredøvende bifald af 1600 tilskuere.

Jeg selv (Kaj Bonde) sad dette år i orkestret og spillede bratsch. Det var min debut på Volden. Som sædvanlig mødte jeg ca. kl. halv otte og tog plads ved siden af min spillemakker. Jeg havde intet hørt om branden, så jeg var ved at falde ned af stolen, da han fortalte, at scenen havde været brændt i nattens løb. Jeg troede til at begynde med, at han bare spøgte, men det var jo rigtig nok!!

”Voldspilveteranen” Søren Hansen takkede af dette år, desværre tvunget af sygdom. Han startede i 1943 med ”Sommer i Tyrol” – det blev altså til 25 år!

Jim Kenyon: Jack Villadsen /
Rose Marie: Mona Hammershøj

1968

Edward Hawley: Svend Falkenberg
Wanda, indianerpige: Lillian Hansen

1968

En rødjakke: Egon Jensen
Herman den Hårdkogte: Arne Lundemann

1968

Indianerpigen Wanda.
Lillian Hansen

